Creştinul şi căsătoria

Creştinul şi căsătoria

Creştinul trebuie să ia în anii tinereţii hotărâri de cea mai mare importanţă pentru întreaga lui viaţă pe acest pământ. Urmările lor se întind chiar până în veşnicie. Astfel, mai devreme sau mai târziu, se pun întrebările:

- Să mă căsătoresc?

- Cu cine?

- Când?

Este cunoscut faptul că în zilele noastre maturitatea trupească apare mai devreme decât în generaţiile trecute. De aceea este cu atât mai important ca tânărul credincios să ceară de la Dumnezeu har, pentru a aştepta în puritate ceasul lui Dumnezeu, când se poate gândi la căsătorie. Acel ceas soseşte atunci când printr-o umblare fidelă şi în urma experienţelor cu Domnul, precum şi printr-o cugetare la Cuvântul Său, tânărul credincios a ajuns la o anumită înţelegere a gândurilor lui Dumnezeu şi astfel la o maturitate interioară. De asemenea trebuie să fie în stare să-şi întreţină familia, fără datorii şi fără ajutor din partea altora.

Să presupunem că acel moment a sosit. Acum, tânărul credincios trebuie să dea un răspuns personal la întrebările de mai sus. Domnul îi dă în acest sens, într-o oarecare măsură, mână liberă. El nu îi porunceşte să rămână necăsătorit şi nu îi porunceşte să se căsătorească. Întreaga viaţă a unui creştin este subordonată unor realităţi şi principii anumite, care îi permit să păşească înainte şi în această problemă pe o cale plăcută lui Dumnezeu. Deoarece aceste realităţi şi principii sunt indicatoare pe cale, ni le vom aminti în continuare pe scurt.

„Fiţi sfinţi, pentru că Eu sunt sfânt“ (1 Petru 1.16).

Ştim cu toţii: conştiinţa publicului împotriva necurăţiei morale se împietreşte tot mai mult, devine tot mai insensibilă. Cu cât dispare mai mult teama de Dumnezeu şi de Cuvântul Său în creştinătate, cu atât mai îngăduitor se judecă încălcarea comportamentului biblic, civilizat, dintre sexe.

Dar credinciosul este spălat prin sângele lui Isus. El a murit şi a înviat împreună cu Hristos. Dumnezeu aşteaptă de la credincios să lepede ceea ce se referă la umblarea trecută, omul cel vechi, care se strică prin poftele înşelătoare. El este înnoit în duhul minţii sale. A îmbrăcat deci omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu în dreptate şi în sfinţenie (Efeseni 4.20-24).

Dacă viaţa interioară a unui copil al lui Dumnezeu este sănătoasă, atunci el va căuta să aibă o conştiinţă curată şi în relaţiile cu celălalt sex, gândind la cuvântul: „Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea“ (1 Petru 1.15). El va evita „flirtul“ şi „prieteniile“, care cauzează atâta rău în mijlocul tinerilor acestei lumi. În schimb, va reflecta la căsătorie, această relaţie creată de Dumnezeu între bărbat şi femeie. Ce bine este dacă tinerii credincioşi se păstrează curaţi şi ne-atinşi în suflet şi în trup pentru partenerul de viaţă care le va fi, probabil, dăruit mai târziu şi se îndreaptă după gândurile lui Dumnezeu pe calea care duce la unirea lor!

Trupul nostru – o jertfă plăcută lui Dumnezeu

Desigur, căsătoria nu este scopul şi însărcinarea principală a vieţii noastre, aşa cum gândesc mulţi. Mielul lui Dumnezeu ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu cu preţul sângelui Său (Apocalipsa 5.9). Noi Îi aparţinem. El are drept asupra trupului nostru, asupra inimii noastre, asupra darurilor noastre, asupra timpului nostru şi asupra a tot ce posedăm. Deci aici, jos, „slujba noastră înţeleaptă“ este să-i punem la dispoziţie trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Trebuie să ne lăsăm mistuiţi în slujba pentru El, aşa cum era mistuită jertfa pe grătarul altarului. În toate trebuie să cercetăm care este voia Sa bună, plăcută şi desăvârşită.

„Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu“ (Matei 6.33). Toate celelalte lucruri trebuie să se subordoneze acestei singure năzuinţe sfinte. Astfel, Pavel, care ni se prezintă în 1 Corinteni 7, avea însărcinarea mare şi grea de a face munca de pionierat ca apostol al naţiunilor şi de a duce Evanghelia în ţinuturile îndepărtate. Aşa a ajuns în nenumărate întristări şi necazuri (2 Corinteni 11). Cum ar fi putut duce cu sine o soţie şi probabil copii? - Şi astăzi există oameni care „singuri s-au făcut fameni pentru Împărăţia cerurilor“ (Matei 19.12). Ei renunţă de bunăvoie la căsătorie pentru a-i putea sluji mai bine şi mai liber Domnului. Ei stau tari în inima lor şi nu duc nici o lipsă în celibatul lor şi în înfrânarea lor totală. Ei găsesc în Duhul Sfânt putere pentru a-şi stăpâni trupul.

Există surori a căror primă năzuinţă este de a se căsători. Ele se mistuie în dorinţa după un cămin şi copii proprii. Dacă nu au parte de acestea, cred că şi-au greşit adevăratul scop al vieţii. Se simt ieşite din făgaş şi se fac pe ele şi pe alţii nefericiţi, pentru că văd trecând neîmpliniţi anii tine-reţii. Dar ce citim? „Cea necăsătorită se îngrijeşte de cele ale Domnului, ca să fie sfântă, şi în trup şi în duh“ (1 Corinteni 7.34). Să ne schimbăm atitudinea cu toată hotărârea după acest laitmotiv! Atunci, pacea şi bucuria Sa ne vor umple viaţa.

Pentru cea mai mare parte a credincioşilor, căsătoria este însă calea pe care o aleg după gândurile lui Dumnezeu. Dar şi pentru ei au valabilitate cuvintele: „Pentru că nici unul dintre noi nu trăieşte pentru sine şi nici unul nu moare pentru sine. Pentru că, şi dacă trăim, pentru Domnul trăim; şi dacă murim, pentru Domnul murim“ (Romani 14.7, 8). În cazul alegerii partenerului de viaţă şi a tuturor celorlaltor interese care privesc întemeierea unei familii, prima întrebare nu trebuie să fie: Vom găsi fericirea vieţii pământeşti?, ci: Vom putea sluji împreună Domnului? Vom fi unul altuia un ajutor real în sarcinile pe care ni le-a dat Domnul deja înainte? Ne va fi posibil amândurora să fim ospitalieri şi să ducem o căsnicie temătoare de Dumnezeu, care să fie o binecuvântare pentru alţii? Va deveni bărbatul un tată care ştie să-şi „conducă bine“ casa (1 Timotei 3.4)? Posedă fiica „frumuseţea nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu“ (1 Petru 3.4)? Se arată la ea virtuţile „femeii virtuoase“ din Proverbe 31? Dar nici soţii nu trebuie să uite să-şi dea lui Dumnezeu trupurile ca o jertfă vie. „Timpul s-a scurtat. De acum, şi cei care au soţii să fie ca şi cum n-ar avea... şi cei care se folosesc de lume, ca şi cum nu s-ar folosi deplin de ea; deoarece chipul lumii acesteia trece“ (1 Corinteni 7.29-31).

Dumnezeu, „Dăruitorul“, nu va rămâne dator celor care i se dăruiesc. Cine Îi slujeşte şi se „dă“ va afla promisiunea din Luca 6.38: „Daţi, şi vi se va da; o măsură bună, îndesată şi clătinată şi vărsându-se pe deasupra vă vor da în sân, deoarece, cu aceeaşi măsură cu care măsuraţi, vi se va măsura“.

Jugul nepotrivit

Tinerii creştini, care nu doresc să-L urmeze pe Domnul cu toată hotărârea şi care nu judecă gândirea lor lumească, se află în marele pericol de a-şi face viaţa nefericită. Tocmai pentru că gândesc lumeşte, nu iau de la început în serios „flirtul“. „Toată lumea face aşa!“ „În ziua de astăzi s-a luat o atitudine generoasă faţă de astfel de lucruri!“ Dar totuşi, cândva devin conştienţi de faptul că legătura a devenit definitivă.

Atunci urmează o altă manevră: trebuie adusă la un numitor comun gândirea creştină şi calea lumească. Partenerul, împins de dragoste, pare să fie dispus să-şi aducă aportul în acest sens. „Citesc cu ea din Biblie şi se arată interesată; cu siguranţă se vor sfârşi toate cu bine!“ Sau: „El a venit chiar şi la adunare şi este un om foarte amabil. Sunt convinsă că este un copil al lui Dumnezeu, doar că nu se poate exprima aşa bine în acest sens!“

Pe scurt, până la urmă se încheie căsătoria. Vine viaţa de zi cu zi, dar şi trezirea din beţia sentimentelor. Încetează citirea Bibliei şi rugăciunea împreună. De atunci, el nu a mai fost la adunare. Astfel, credinciosul a găsit nu un ajutor pentru viaţa sa duhovnicească şi pentru slujirea Domnului în partenerul său de viaţă, ci o mare piedică, o frână puternică. Această situaţie va dura, probabil, toată viaţa spre necinstirea Domnului şi spre paguba copiilor care cresc. – Există, desigur, multe variante ale unor astfel de legături, dar în cele mai multe cazuri, calea este plină de necaz şi semănată cu lacrimi.

Oh, de ar pune la inimă tinerii credincioşi această avertizare clară a Cuvântului lui Dumnezeu: „Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi; pentru că ce legătură este între dreptate şi fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? Şi ce înţelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios?“ (2 Corinteni 6.14-18)!

Trebuie însă să mergem un pas mai departe. Nu este suficient să ştiu că acela pe care vreau să mi-l aleg ca tovarăş de căsnicie este, fără îndoială, un credincios. În haosul opiniilor şi al sistemelor religioase, trebuie să mă despart în supunere faţă de Cuvântul lui Dumnezeu de tot ceea ce a adus omul în „casa mare“ a creştinătăţii. Ca atare, doresc să ascult de Stăpânul casei şi să-i fiu un vas folositor şi sfinţit spre cinstirea Sa (2 Timotei 2.19-21). Îmi poate fi atunci indiferent, dacă sunt legat prin căsătorie de cineva care nu acordă nici o însemnătate acestor întrebări atât de importante pentru Domnul? Partenerul nu mi-ar fi în acest sens un ajutor, ci o piedică. În ceea ce priveşte interesele împărăţiei lui Dumnezeu, care ar trebui să aibă primul loc în inimile noastre, nu vom fi de aceeaşi părere şi vom merge pe căi diferite. Acesta nu va fi un semn bun pentru o viaţă de căsnicie armonioasă, în care ar trebui să se lupte împreună, cu un singur suflet, cu credinţa Evangheliei (Filipeni 1.27).

Ce au de spus părinţii în acest sens?

Sub influenţa lumească, astăzi, credincioşii tineri merg înaintea părinţilor abia după ce legătura interioară cu persoana pe care şi-au ales-o este deja un fapt împlinit. Părinţilor le este încredinţată din partea lui Dumnezeu sarcina de a-i creşte pe copiii lor în disciplina şi sub mustrarea Domnului (Efeseni 6.4), de a-i călăuzi în anii adolescenţei pe calea cea bună şi de a-i ajuta cu vorba şi cu fapta pe fiii şi pe fiicele lor mature. Părinţii temători de Dumnezeu nu cunosc altă dorinţă mai fierbinte decât aceea de a-i vedea pe copiii lor păşind cu hotărâre în teamă de Domnul şi înaintând pe căile Sale, atunci când aceştia au devenit independenţi. De ce nu s-ar destăinui părinţilor în problema cea mai importantă a vieţii lor? Poate pentru că se tem că părinţii s-ar putea să nu fie de acord? Această teamă ar fi însă un semnal de alarmă care nu ar trebui trecut cu vederea.

Pe de altă parte, părinţii cu judecată vor şti, desigur, că nu ei sunt cei care trebuie să-i unească pe tineri. În exemplul de cerere în căsătorie din Geneza, capitolul 24, Domnul a fost acela care a hotărât-o pe Rebeca pentru Isaac (versetele 14, 44). Ca răspuns la rugăciunea celor în cauză, care doreau cu seriozitate să respecte principiile dumnezeieşti, Domnul l-a trimis pe îngerul Său înaintea mesagerului (versetele 7, 40). El l-a călăuzit pe calea cea dreaptă (versetele 27, 48). El a făcut să o întâlnească pe fata care trebuia (versetele 12, 14). Domnul a dat reuşită în călătorie (versetele 21, 56), iar toţi cei în cauză au putut să recunoască: lucrul venea de la Domnul (versetul 50). La sfârşitul capitolului o auzim pe Rebeca spunând: „vreau să merg“ (versetul 58). „Şi Isaac a luat-o pe Rebeca şi ea i-a fost soţie şi el a iubit-o“ (versetul 67). Dragi prieteni tineri, cine examinează în dependenţă faţă de Dumnezeu şi faţă de principiile Sale toate aceste întrebări şi merge cu El în cererea în căsătorie, aceluia i se va întâmpla ca robului lui Avraam! Chiar şi după ani de zile, cei doi îşi vor aminti mereu cu plăcere: „De la Domnul a venit lucrul acesta!“

clickbible.org